

Svinedrengen.

Der var engang en fattig Prins; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget kækt af ham, at han turde sige til Kejserens Datter: »Vil du ha'e mig?« men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt; der var hundrede Prinsesser, som vilde have sagt Tak til, men se, om hun gjorde det.

Nu skulle vi høre:

Paa Prinsens Faders Grav vokste der et Rosentræ, oh, saadant et dejligt Rosentræ! det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun en eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer; og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle dejlige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Prinsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølvfoderaler og blev saa sendt til hende.

Kejseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal,

hvor Prinsessen gik og legede »komme fremmede« med sine Hofdamer; de bestilte ikke andet; og da hun saa de store Foderaler med Foræringerne i, klappede hun i Hænderne af Glæde.

»Bare det var en lille Missekat!« sagde hun, — men saa kom den dejlige Rose.

»Nej, hvor den er nydelig gjort!« sagde alle Hofdamerne.

»Den er mere end nydelig!« sagde Kejseren, »den er pæn!«

Men Prinsessen følte paa den, og saa var hun færdig at græde.

»Fy Papa!« sagde hun, »den er ikke kunstig, den er virkelig!«

»Fy!« sagde alle Hoffolkene, »den er virkelig!«

»Lad os nu først se, hvad der er i det andet Foderal, før vi blive vrede!« mente Kejseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa dejligt, at man lige straks ikke kunde sige noget ondt om den.

»Superbe! charmant!« sagde Hofdamerne, for de snakkede alle sammen Fransk, den ene værre end den anden.

»Hvor den Fugl minder mig om højsalig Kejserindens Spilledaase!« sagde en gammel Kavaler; »ak ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!«

»Ja!« sagde Kejseren, og saa græd han som et lille Barn.

»Jeg skulde dog ikke tro, den er virkelig!« sagde Prinsessen.

»Jo, det er en virkelig Fugl!« sagde de, som havde bragt den.

»Ja, lad saa den Fugl flyve,« sagde Prinsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prinsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte; han smurte sig i Ansigtet med brunt og sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

»God Dag, Kejser!« sagde han, »kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet?«

»Ja, her er saa mange, som søge!« sagde Kejseren; »men lad mig se! — jeg trænger til een, som kan passe Svinene! for dem have vi mange af!«

Og saa blev Prinsen ansat som kejserlig Svinedreng. Han fik et daarligt, lille Kammer nede ved Svinestien, og her maatte han blive; men hele Dagen sad han og arbejdede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig, lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder, og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa dejligt og spillede den gamle Melodi:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

men det allerkunstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man straks lugte, hvad Mad der blev lavet i hver Skorsten, der var i Byen; se, det var rigtignok noget andet end en Rose.

Nu kom Prinsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun hørte Melodien, blev hun staaende og saa saa fornøjet ud, for hun kunde ogsaa spille: »Ach, du lieber Augustin!« det var den eneste, hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

»Det er jo den, jeg kan!« sagde hun, »saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster.«

Og saa maatte en af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klodssko paa. —

»Hvad vil du have for den Gryde?« sagde Hofdamen.

»Jeg vil have ti Kys af Prinsessen!« sagde Svinedrengen.

»Gud bevar' os!« sagde Hofdamen.

»Ja, det kan ikke være mindre!« sagde Svinedrengen.

»Naa, hvad siger han?« spurgte Prinsessen.

»Det kan jeg virkelig ikke sige!« sagde Hofdamen, »det er saa grueligt!«

»Saa kan du hviske!« og saa hviskede hun.

»Han er jo uartig!« sagde Prinsessen og gik straks — men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa klang Bjælderne saa dejligt:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

»Hør,« sagde Prinsessen, »spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!«

»Nej Tak!« sagde Svinedrengen, »ti Kys af Prinsessen, eller jeg beholder Gryden.«

»Hvor det er noget kedeligt noget!« sagde Prinsessen, »men saa maa I staa for mig, at ingen faar det at se!«

Og Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys, og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøjelse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsten i hele Byen, uden de vidste, hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dansede og klappede i Hænderne.

»Vi veed, hvem der skal have sød Suppe og Pandekage! vi veed, hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!«

»Højst interessant!« sagde Overhovmesterinden.

»Ja, men hold ren Mund, for jeg er Kejserens Datter!«

»Gud bevar' os!« sagde de alle sammen.

Svinedrengen, det vil sige Prinsen, men de vidste jo ikke andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaa hen, uden at han bestilte noget, og saa gjorde han en Skralde; naar han svingede den rundt, klang alle de Valse, Hopsaer og Polkaer, man kendte fra Verdens Skabelse.

»Men det er superbe!« sagde Prinsessen, idet hun gik forbi, »jeg har aldrig hørt en dejligere Komposition! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster; men jeg kysser ikke!«

»Han vil have hundrede Kys af Prinsessen,« sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

»Jeg tror, han er gal!« sagde Prinsessen, og saa gik hun; men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende. »Man maa opmuntre Kunsten!« sagde hun, »jeg er Kejserens Datter! Sig ham, han skal faa ti Kys, ligesom i Gaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!«

»Ja, men vi ville saa nødig!« sagde Hofdamerne.

»Det er Snak!« sagde Prinsessen, »og naar jeg kan kysse ham, saa kunne I ogsaa! husk paa, jeg giver eder Kost og Løn!« og saa maatte Hofdamen ind til ham igen.

»Hundrede Kys af Prinsessen,« sagde han, »eller hver beholder sit.«

»Staa for!!!« sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for, og han kyssede da.

»Hvad kan det dog være for et Opløb dernede ved Svine-

stien!« sagde Kejseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Øjne og satte Brillerne paa. »Det er jo Hofdamerne, der er paa Spil! jeg maa nok ned til dem!« — og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Sko, som han havde traadt ned.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Saa snart han kom ned i Gaarden, gik han ganske sagte, og Hofdamerne havde saa meget at gøre med at tælle Kyssene, for at det kunde gaa ærligt til, at han ikke skulde faa

for mange, men heller ikke for faa; de mærkede slet ikke Kejseren. Han rejste sig paa Tæerne.

»Hvad for noget!« sagde han, da han saa, de kyssedes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Tøffel, lige idet Svinedrengen fik det seks og firsindstyvende Kys. »Heraus!« sagde Kejseren, for han var vred, og baade Prinsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Kejserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skændte, og Regnen skyllede ned.

»Ak, jeg elendige Menneske!« sagde Prinsessen, »havde jeg dog taget den dejlige Prins! ak, hvor jeg er ulykkelig!«

Og Svinedrengen gik bag ved et Træ, tørrede det sorte og brune af sit Ansigt, kastede de stygge Klæder og traadte nu frem i sin Prinsedragt, saa dejlig, at Prinsessen maatte neje ved det.

»Jeg er kommen til at foragte dig, du!« sagde han. »Du vilde ikke have en ærlig Prins! Du forstod dig ikke paa Rosen og Nattergalen, men Svinedrengen kunde du kysse for et Spilleværk! nu kan du have det saa godt! —«

Og saa gik han ind i sit Kongerige, lukkede Døren i og slog Slaa for, saa kunde hun rigtignok staa udenfor og synge:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“